

o.a.Sygn. akt IV K 65/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - *SSO Adam Chodkiewicz* (ref.)

Sędzia – *SSO Arkadiusz Cichocki*

(...).Ławnicy - Andrzej Pach, Lidia Zarzeka, Arkadiusz Lachawiec

(...).Protokolant B. K.

w obecności Prokuratora *Kariny Sprus*

po rozpoznaniu w dniach 29.06., 24.08., 21.09., 28.09., 20.10., 16.11., 23.11., 28.12.2016 r., 10.01., 02.02., 22.02., 28.03., 21.04., 12.06., 26.06., 17.07.2017 r. sprawy:

1. *R. C. (1) (C. (1))*

ur.(...) w P.

syna M. i D. zd. J.

2. *V. A. (A.)*

ur.(...) w R.

syna W. i S. zd. B.

3. *P. S. (1) (S. (1))*

ur.(...) w G.

syna R. i B. zd. P.

oskarżonych o to, że :

I. w okresie od 13 września 2001 r. do 16 września 2001 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu, w zamiarze pozbawienia życia, po uprzednim wdarciu się do cudzego mieszkania, na ul. (...) w G., a następnie znęcaniu się polegającym na biciu po twarzy, ciele, skrępowaniu, zmuszaniu do klęczenia, pozbawieniu wolności poprzez skrępowanie i wywiezienie w rejony leśne w G. (...), oraz poprzez zadawanie ciosów przedmiotem tępokrawędzistym w głowę, ze znaczną siłą, spowodował uszkodzenia twarzo i mózgowiczaszki w postaci złamania trzonu i ramienia żuchwy po stronie lewej, złamania kości nosa, poprzeczne złamanie z włamaniami blaszki zewnętrznej do zatoki czołowej w obrębie kości czołowej, szczeliny złamania kości szczękowej prawej, szczeliny złamania w obrębie kości potylicznej lewej do tyłu od wyrostka sutkowatego z włamaniami, czym dokonał zabójstwa Z. S., a także poprzez zamknięcie otworów oddechowych poprzez przyłożenie kawałka materiału i taśmy samoprzylepnej w okolicy otworów naturalnych twarzoczaszki, co skutkowało uduszeniem gwałtownym D. S.,

- to jest o popełnienie przestępstwa określonego w art. 148 § 2 pkt. 1 kk

a nadto :

4. **T. W. (W.)**

ur.(...) r. w P.

syna W. i I. zd. N.

5. **B. G. (1) (G. (1))**

ur.(...) w L.

syna J. i W. zd. O.

oskarżonych o to, że :

II. w okresie od 13 września 2001 r. do 14 września 2001 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami oraz ze szczególnym udręczeniem, po uprzednim wdarciu się do cudzego mieszkania, na ul. (...) w G., a następnie znęcając się poprzez bicie rękoma i pałkami po twarzy, ciele, skrępowaniu, zmuszaniu do klęczenia, krępowaniu i wywiezieniu w rejony leśne w G. (...), pozbawił wolności Z. S. i D. S.,

-to jest o popełnienie przestępstwa określonego w art. 189 § 3 kk

1. oskarżonych **R. C. (1), V. A. i P. S. (1)** uznaje za winnych tego, że w okresie pomiędzy 13 września 2001 r. a 16 września 2001 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim wdarciu się do cudzego mieszkania na ul. (...) w G. i użyciu przemocy wobec Z. S. w postaci popychania, zmuszania do klęczenia, skrępowania rąk i zakneblowania ust, a następnie - poprzez wywiezienie w rejony leśne w G. (...) i przetrzymywanie w bunkrze - pozbawili wolności pokrzywdzonego, co łączyło się z jego szczególnym udręczeniem, po czym, działając w bezpośrednim zamiarze pozbawienia życia, poprzez zadawanie pokrzywdzonemu ciosów przedmiotem tępokrawędzistym w głowę, ze znaczną siłą, spowodowali u niego uszkodzenia twarzo i mózgowiczaszki w postaci złamania trzonu i ramienia żuchwy po stronie lewej, złamania kości nosa, poprzeczne złamanie z włamaniami blaszki zewnętrznej do zatoki czołowej w obrębie kości czołowej, szczeliny złamania kości szczękowej prawej, szczeliny złamania w obrębie kości potylicznej lewej do tyłu od wyrostka sutkowatego z włamaniem, doprowadzając tym samym do śmierci Z. S., czym wyczerпали ustawowe znamiona przestępstwa **z art. 148 § 1 kk i art. 189 § 2 kk w brzmieniu obowiązującym przed 19.04.2010 r. w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 4 § 1 kk – i za to na mocy art. 148 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 4 § 1 kk skazuje oskarżonych R. C. (1) i V. A. na kary dożywotniego pozbawienia wolności, a oskarżonego P. S. (1) skazuje na karę 12 (dwunastu) lat pozbawienia wolności,**

2. oskarżonych **R. C. (1), V. A. i P. S. (1)** uznaje za winnych tego, że w okresie pomiędzy 13 września 2001 r. a 16 września 2001 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim wdarciu się do cudzego mieszkania na ul. (...) w G. i użyciu przemocy wobec D. S., w postaci popychania, uderzenia w twarz, zmuszania do klęczenia, skrępowania rąk i zakneblowania ust, a następnie - poprzez wywiezienie w rejony leśne w G. (...) i przetrzymywanie w bunkrze - pozbawili wolności pokrzywdzonej, co łączyło się z jej szczególnym udręczeniem, po czym, działając w bezpośrednim zamiarze pozbawienia życia, poprzez przyłożenie kawałka materiału i taśmy samoprzylepnej w okolice otworów naturalnych twarzoczaszki pokrzywdzonej, spowodowali u niej zamknięcie otworów oddechowych, co skutkowało uduszeniem gwałtownym, doprowadzając tym samym do śmierci D. S., czym wyczerпали ustawowe znamiona przestępstwa **z art. 148 § 1 kk i art. 189 § 2 kk w brzmieniu obowiązującym przed 19.04.2010 r. w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 4 § 1 kk – i za to na mocy art. 148 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 4 § 1 kk oskarżonych R. C. (1) i V. A. skazuje na kary dożywotniego pozbawienia wolności, a oskarżonego P. S. (1) skazuje na karę 12 (dwunastu) lat pozbawienia wolności,**

3. na mocy art. 88 kk orzeka wobec oskarżonych **R. C. (1) i V. A.** kary łączne dożywotniego pozbawienia wolności,

4. na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego **P. S. (1)** karę łączną 12 (dwunastu) lat pozbawienia wolności,

5. na mocy art. 77 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk zastrzega, że skorzystanie przez oskarżonego R. C. (1) z warunkowego zwolnienia może nastąpić po odbyciu kary 40 (czterdziestu) lat pozbawienia wolności, a skorzystanie przez oskarżonego V. A. z warunkowego zwolnienia może nastąpić po odbyciu kary 35 (trzydziestu pięciu) lat pozbawienia wolności,

6. oskarżonych **T. W. i B. G. (1)** uznaje za winnych tego, że w okresie od 13 września 2001 r. do 14 września 2001 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu oraz z innymi osobami, po uprzednim wdarciu się do cudzego mieszkania na ul. (...) w G. i użyciu przemocy wobec Z. S. i D. S. w postaci popychania, uderzenia pokrzywdzonej w twarz, zmuszania do klęczenia, skrępowania rąk i zakneblowania ust, a następnie - poprzez wywiezienie w rejony leśne w G. (...) i przetrzymywanie w bunkrze - pozbawili wolności pokrzywdzonych, co łączyło się z ich szczególnym udrczeniem, przy czym **B. G. (1)** zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w K. z dnia 8.05.1997 r. sygn. akt XVI K 90/97 za przestępstwo z art. 11 § 1 dkk w zw. z art. 210 § 2 dkk na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie 15.02.1997 r. do 8.03.1998 r. i od 14.03.1998 r. do 27.03.1998 r. czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa **z art. 189 § 2 kk w brzmieniu obowiązującym przed 19.04.2010 r. w zw. z art. 4 § 1 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk, a T. W.** wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa **z art. 189 § 2 kk w brzmieniu obowiązującym przed 19.04.2010 r. w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na mocy art. 189 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk skazuje ich na kary po 3 (trzy) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,**

7. na mocy art. 63 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk zalicza na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności rzeczywiste okresy pozbawienia wolności w sprawie oskarżonym: V. A. od 23.11.2015 r. godz. 13.30 do 18.07.2017 r., B. G. (1) od 18.12.2014 r. godz.15.00 do 28.01.2016 r., od 01.02.2017 r. do 18.07.2017 r.

8. na mocy art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. i adw. J. S. po 2.400 zł + 23 % VAT łącznie 2.952 (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa) zł oraz na rzecz adw. A. D. i adw. A. B. po 2.280 zł + 23 % VAT łącznie 2.804,40 zł (dwa tysiące osiemset cztery zł 40/100 gr) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonym R. C. (1), B. G. (1), P. S. (1) i T. W.,

9. na mocy art. 624 § 1 kpk i art. 17 ustawy z 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonych R. C. (1), V. A., P. S. (1), T. W. i B. G. (1) z ponoszenia opłaty i kosztów sądowych, którymi obciąża Skarb Państwa.

SSO Adam Chodkiewicz SSO Arkadiusz Cichocki

Andrzej Pach Lidia Zarzeka Arkadiusz Lachawiec

Sygn. akt IV K 65/16

UZASADNIENIE

D. S. i Z. S. mieszkali w G. na ul. (...). Prowadzili działalność gospodarczą w branży budowlanej (Z. S.) oraz w branży gastronomicznej (D. S.).

Z. S. oficjalnie nie zatrudniał pracowników w swojej firmie. Zdarzało się jednak, że zatrudniał jakieś osoby dorywczo. Jedną z takich osób był oskarżony B. G. (1), który pracował u Z. S. w wakacje 2001 r. Z tytułu tej pracy Z. S. był winien oskarżonemu pieniądze.

Z kolei D. S. prowadziła punkty gastronomiczne - przy stadionie P. oraz na ul. W.. Jednego z tych punktów pilnował P. S. (2).

(Dowody: zeznania M. F. - k. 20-21, 35-36, t. Zbiór B; k. 467v-468v, t. X; zeznania P. S. (2) - k. 59-60, /odpis 60a/, t. Zbiór B; k. 470v, t. X; zeznania M. J. - k. 90-91, /odpis 91a/, t. Zbiór B, k. 496v-497, t. X, wyjaśnienia oskarżonego B. G. (1) - k. 10-15, 36, 16-17, 46-47, 50-51, 68-70, 92-94, 104-105, 161-162, 168-169, t. Ie; k. 220v-221v, 223, 330, 360v-361, t. IX)

Małżeństwo S. zaciągało pożyczki u rodziny oraz znajomych. Do kręgu osób, którym w/w winni byli pieniądze należała G. F., która udzieliła pożyczki D. i Z. S., ze środków pochodzących z polisy ubezpieczeniowej jej zmarłej siostry R.. Pretensje o to miała córka zmarłej - B. T.. Podczas jednej z kłótni, syn G. F. – L. F. zasugerował, że może odzyskać te pieniądze. Podczas tej rozmowy obecny był oskarżony V. A. (1), przedstawiający się jako „W.”, „V.”. Oskarżony zainteresował się tą sprawą, wypytywał gdzie mieszkają państwo S., jakim jeżdżą samochodem. B. T., podejrzewając, że może dojść do użycia przemocy przy egzekwowaniu długu, powiedziała, że nie będzie się bawić w takie rzeczy.

(Dowody: zeznania B. T. - k. 37-44, t. Zbiór B; zeznania I. G. - k. 51-54 /odpisy k. 55a/ t. Zbiór B; zeznania M. F. - k. 20-21, 35-36, t. Zbiór B; k. 467v-468v, t. X; zeznania G. F. - k. 93-95, t. Zbiór B; k. 471v-472, t. X; zeznania L. F. - k. 45-48, t. Zbiór B; k. 470v-471, 472v t. X, protokół oględzin rzeczy - k. 61, t. I).

Oskarżony B. G. (1) ps. B. kolegował się z oskarżonymi R. C. (1) ps. „B.”, „B.”, P. S. (1) ps. „P.”, T. W. ps. „G.”, „T.”. Oskarżeni przez R. C. (1) poznali oskarżonego V. A., na którego mówili „W.”, „R.” lub „I.”.

We wrześniu 2001 r. R. C. (1) poinformował P. S. (1) i T. W. o małżeństwie S., którzy są winni komuś pieniądze. Powiedział, że trzeba ich nastraszyć, żeby oddali dług.

(Dowody: wyjaśnienia oskarżonego B. G. (1) - k. 10-15, 36, 16-17, 46-47, 50-51, 68-70, 92-94, 104-105, 161-162, 168-169, t. Ie; k. 220v-221v, 223, 330, 360v-361, t. IX; wyjaśnienia oskarżonego T. W. - k. 2-5, 33-34, t. Id; ok. 222-223, 329v-330, 360v-361, t. IX; wyjaśnienia oskarżonego P. S. (1) - k. 69-71, 76-79, 95-96, 142-143, 156-157, t. Ic; k. 223-225v, t. IX).

Oskarżeni, przygotowując się do napadu na małżeństwo S., dokonali dwukrotnego rozpoznania w miejscu zamieszkania pokrzywdzonych. W pierwszym z nich uczestniczyli R. C. (1) i T. W. oraz V. A. (1). Na drugie rozpoznanie pojechali już tylko T. W. i R. C. (1). Ten ostatni udał się sam pod mieszkanie pokrzywdzonych, celem ponownego oglądu klatki schodowej.

(Dowody: wyjaśnienia oskarżonego T. W. - k. 2-5, 33-34, t. Id; k. 222-223, 329v-330, 360v-361, t. IX; protokół eksperymentu procesowego - k. 11-12, t. Id; k. 222v-223, 329v-330, 360v-361, t. IX)

W dniu 13 września 2001 r., przed północą - oskarżeni R. C. (1), P. S. (1), T. W. pojechali do mieszkania B. G. (1) - które znajdowało się w Ł.. W jego mieszkaniu oskarżeni zaopatrzyli się w nogi z taboretu, narzutę, taśmę klejącą. Następnie udali się na ulicę (...) w G., gdzie mieszkali S.. Dołączył do nich oskarżony V. A. (1). W drodze oskarżeni rozmawiali o odebraniu długu od S..

(Dowody: wyjaśnienia oskarżonego B. G. (1) - k. 10-15, 36, 16-17, 46-47, 50-51, 68-70, 92-94, 104-105, 161-162, 168-169, t. Ie; k. 220v-221v, 223, 330, 360v-361, t. IX; wyjaśnienia oskarżonego T. W. - k. 2-5, 33-34, t. Id; k. 222-223, 329v-330, 360v-361, t. IX; protokół eksperymentu procesowego - k. 87-89, t. I, wyjaśnienia oskarżonego P. S. (1) - k. 69-71, 76-79, 95-96, 142-143, 156-157, t. Ic; k. 223-225v, t. IX)

Po przyjeździe na miejsce, P. S. (1) odciął w piwnicy kabel telefonu, a następnie wykręcił na klatce schodowej bezpieczniki. Oskarżeni założyli przyniesione z sobą kominiarki i podeszli pod drzwi pokrzywdzonych. Jeden z oskarżonych zapukał do drzwi, które otworzył Z. S.. Oskarżeni wdarli się do środka. W mieszkaniu była również D. S., która widząc napastników zaczęła krzyczeć. P. S. (1) uderzył ją w twarz i przewrócił na podłogę. Oskarżeni zadali też kilka uderzeń Z. S..

(Dowody: wyjaśnienia oskarżonego B. G. (1) - k. 10-15, 36, 16-17, 46-47, 50-51, 68-70, 92-94, 104-105, 161-162, 168-169, t. Ie; k. 220v-221v, 223, 330, 360v-361, t. IX; wyjaśnienia oskarżonego T. W. - k. 2-5, 33-34, t. Id; k. 222-223, 329v-330, 360v-361, t. IX)

W łazience znajdował się pies państwa S.. Oskarżony P. S. (1) wszedł do łazienki i zabił psa. Następnie oskarżeni zabrali pokrzywdzonych do salonu mieszkania i kazali im klęczeć. Po chwili do mieszkania wszedł V. A. (1), wcześniej pukając do drzwi umówionym sygnałem.

(Dowody: wyjaśnienia oskarżonego B. G. (1) - k. 10-15, 36, 16-17, 46-47, 50-51, 68-70, 92-94, 104-105, 161-162, 168-169, t. Ie; k. 220v-221v, 223, 330, 360v-361, t. IX; wyjaśnienia oskarżonego T. W. - k. 2-5, 33-34, t. Id; k. 222-223, 329v-330, 360v-361, t. IX; zeznania M. F. - k. 20-21, 35-36, t. Zbiór B; k. 467v-468v, t. X; zeznania P. S. (2) - k. 59-60, / odpis 60a/, t. Zbiór B; k. 470v, t. X; protokół oględzin mieszkania w G. ul. (...) wraz z dokumentacją fotograficzną - k. 6-20, t. I; protokół sekcji psa - k. 34, t. I)

W salonie pokrzywdzonym zakryto oczy opaskami oraz skrupowano im ręce. V. A. (1) i R. C. (2) żądali od nich zwrotu długu. Kazali im podpisać bliżej nieokreślone dokumenty. Nadto, D. S. polecono napisać odręcznie na kartce wiadomość, iż wyjechała do G..

(Dowody: wyjaśnienia oskarżonego B. G. (1) - k. 10-15, 36, 16-17, 46-47, 50-51, 68-70, 92-94, 104-105, 161-162, 168-169, t. Ie; k. 220v-221v, 223, 330, 360v-361, t. IX; wyjaśnienia oskarżonego T. W. - k. 2-5, 33-34, t. Id; k. 222-223, 329v-330, 360v-361, t. IX; kartka w kratkę z odręcznymi zapiskami - k. 22, t. I; protokół oględzin mieszkania w G. ul. (...) wraz z dokumentacją fotograficzną - k. 6-20, t. I; opinia po przeprowadzonych badaniach pismo-znawczych H-E-I- (...) - k. 76-81, t. I).

Następnie oskarżeni wyprowadzili z mieszkania pokrzywdzonych. Część z nich wraz z pokrzywdzonymi wsiadła do samochodu marki O. (...) należącego do państwa S.. Pozostali wsiadli do pojazdu, którym wcześniej przyjechali na miejsce porwania.

(Dowody: wyjaśnienia oskarżonego B. G. (1) - k. 10-15, 36, 16-17, 46-47, 50-51, 68-70, 92-94, 104-105, 161-162, 168-169, t. Ie; k. 220v-221v, 223, 330, 360v-361, t. IX; wyjaśnienia oskarżonego T. W. - k. 2-5, 33-34, t. Id; k. 222-223, 329v-330, 360v-361, t. IX)

Oskarżeni zawieźli pokrzywdzonych w rejony leśne koło Kanału G. . Tam polecili im wejść do bunkra, gdzie przetrzymywali ich ponad 24 godziny. Początkowo pilnowali ich B. G. (1) i T. W., który donosił im też jedzenie i picie. Potem w pilnowaniu pokrzywdzonych uczestniczył P. S. (1).

(Dowody: wyjaśnienia oskarżonego B. G. (1) - k. 10-15, 36, 16-17, 46-47, 50-51, 68-70, 92-94, 104-105, 161-162, 168-169, t. Ie; k. 220v-221v, 223, 330, 360v-361, t. IX; wyjaśnienia oskarżonego T. W. - k. 2-5, 33-34, t. Id; k. 222-223, 329v-330, 360v-361, t. IX; protokół eksperymentu procesowego - k. 11-12, t. Id)

Po ponad 24 godzinach od uprowadzenia, w miejsce przetrzymywania pokrzywdzonych przyjechali oskarżeni V. A. (1), R. C. (1). Oskarżeni V. A. (1), R. C. (1) i P. S. (1) postanowili dokonać zabójstwa pokrzywdzonych. Sprawcy zabrali pokrzywdzonych do lasu w okolicy R., w miejsce, gdzie znajdowały się doły po wyrobiskach. D. i Z. S. nie stawiali oporu, byli otumanieni, gdyż wcześniej sprawcy podali im herbatę, w której rozpuszczono środki odurzające.

Po przybyciu na miejsce, oskarżeni najpierw zabili Z. S. – zadając mu ciosy kijem lub łopatą. Śmiertelne ciosy zadawali oskarżeni R. C. (1) i V. A. (1). Oskarżony P. S. (1) w tym czasie pilnował D. S. siedzącej w samochodzie. Ciosy zadane pokrzywdzonemu spowodowały uszkodzenia twarzy i mózgowcaszki w postaci złamania trzonu i ramienia żuchwy po stronie lewej, złamania kości nosa, poprzeczne złamanie z włamaniami blaszki zewnętrznej do zatoki czołowej w obrębie kości czołowej, szczeliny złamania kości szczękowej prawej, szczeliny złamania w obrębie kości potylicznej lewej do tyłu od wyrostka sutkowatego z włamaniami, doprowadzając tym samym do śmierci. Następnie sprawcy zabili

D. S., zaklejając jej otwory oddechowe taśmą klejącą, co skutkowało uduszeniem gwałtownym. Ciało pokrzywdzonych sprawcy wrzucili do dołu i zakopali.

(Dowody: wyjaśnienia oskarżonego P. S. (1) - k.9-13, 14-15, 25, 29-30, 69-71, 76-79, 95-96, 142-143, 156-157, t. Ic; k. 223-225v, t. IX; protokół eksperymentu procesowego - k. 83-86, t. Ic; protokół oględzin miejsca ujawnienia zwłok wraz z odpisem oraz dokumentacją fotograficzną - k. 749-758, t. IV; opinia sądowo-lekarska z oględzin szczątków ludzkich - k. 787-790, t. IV; opinia genetyczno-sądowa - k. 825-827, t. IV; opinia genetyczno-sądowa - k. 830-833, t. IV; opinia sądowo-lekarska z oględzin szczątków ludzkich - k. 844-848, t. IV)

Kilka dni od uprowadzeniu pokrzywdzonych, do ich mieszkania przyszedł P. S. (2). Zdziwiło go gdy dzwonił do drzwi, że nie słycać szczekania psa, który zwyczajowo reagował w ten sposób. W późniejszym okresie jeszcze kilka razy próbował skontaktować się z D. i Z. S.. Podczas kolejnego pobytu w miejscu ich zamieszkania zauważył uszkodzoną kłamkę i kartkę z żądaniem zwrotu pieniędzy. P. S. (2) niepokojąc się o pokrzywdzonych, skontaktował się telefonicznie z siostrą D. J. T.. W dniu 26.09.2001 r. P. S. (2), w asyście J. T. dostał się przez uchylony lufcik do mieszkania pokrzywdzonych. Zauważył tam zabitego psa w łazience. J. T. zgłosiła na policji zaginięcie siostry i jej męża.

(Dowody: zeznania M. F. - k. 20-21, 35-36, t. Zbiór B; k. 467v-468v, t. X; zeznania P. S. (2) - k. 59-60, /odpis 60a/, t. Zbiór B; k. 470v, t. X; protokół oględzin mieszkania w G. ul. (...) wraz z dokumentacją fotograficzną - k. 6-20, t. I).

Należący do D. S. i Z. S. samochód marki O. (...) został porzucony przez sprawców na parkingu koło (...) w G.. We wnętrzu samochodu sprawcy pozostawili trzy kominiarki i łopaty. Po odnalezieniu samochodu przez policję, kominiarki zostały przesłane do badań biologicznych. Na kominiarkach ujawniono ślady biologiczne w postaci czterech włosów ludzkich oraz 7 włosów pochodzenia zwierzęcego.

Z opinii Instytutu Ekspertyz Sądowych w K. wynikało, że w zabezpieczonych śladach biologicznych, stanowiących mieszaninę materiału biologicznego pochodzącego od co najmniej trzech osób, obecne są allele charakterystyczne dla profilu DNA B. G. (1).

(Dowody: protokół oględzin samochodu marki O. (...) nr rej. (...) - k. 23-32, t. I, opinie k. 84-86, t. I, k. 950-951, t. V, k.1049-1056, t. V).

Po ustaleniu sprawców, na podstawie wyjaśnień podejrzanego P. S. (1), w dniu 2.06.2015 r. odnaleziono zwłoki D. i Z. S..

(Dowody: wyjaśnienia oskarżonego P. S. (1) - k.9-13, 14-15, 25, 29-30, 69-71, 76-79, 95-96, 142-143, 156-157, t. Ic; protokół oględzin miejsca ujawnienia zwłok k. 749-758, t. IV).

R. C. (1), V. A. (1) i P. S. (1) zostali oskarżeni o przestępstwo z art. 148 § 2 pkt 1 kk.

T. W. i B. G. (1) zostali oskarżeni o przestępstwo z art. 189 § 3 kk.

W toku postępowania przygotowawczego oskarżonych poddano badaniom przez biegłych psychiatrów.

U oskarżonego **R. C. (1)** nie stwierdzono objawów choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego ani innych zakłóceń czynności psychicznych w rozumieniu art. 31 §1 i §2 k.k. Rozpoznano u niego zależność mieszaną (od alkoholu i narkotyków) oraz cechy osobowości nieprawidłowej. Poczytalność skazanego nie budziła wątpliwości zarówno w chwili popełnienia czynu jak i w chwili badania.

(Dowód: opinia sądowo-psychiatryczna z dnia 20 lipca 2015 r. - k. 77-79, t. Ia)

W aspekcie psychologicznym R. C. (1) został oceniony jako osoba cierpiąca na zaburzenia psychotyczne, depresję lub luminacje suicydalne. Wykluczono cechy uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego - istnienie zmian organicznych

w ośrodkowym układzie nerwowym. Zdaniem opiniującego, oskarżony zna i rozumie powszechnie przyjęte normy społeczne, prawne i moralne oraz jest zdolny do ich przestrzegania.

(Dowód: opinia sądowo-psychologiczna z dnia 20 lipca 2015 r. - k. 86-89, t. Ia)

Oskarżony **V. A. (1)** został przez biegłych psychiatrów scharakteryzowany jako osoba zdrowa psychicznie, w pełni poczytalną w chwili popełnienia czynu jak i w momencie badania.

(Dowód: opinia sądowo-psychiatryczna - k. 97-99, t. Ib)

Biegły psycholog wskazał, iż przeprowadzona diagnoza przemawia u oskarżonego za uwarunkowanymi sytuacyjnymi skłonnościami do stanów obniżonego nastroju. Wykluczono cechy uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego, zaburzenia psychotyczne, depresję oraz lumenacje suicydalne. Opiniowany prezentuje przeciętny poziom uspołecznienia, zna i rozumie znaczenie powszechnie przyjętych norm społecznych, prawnych i moralnych oraz zdolny jest do ich przestrzegania.

(Dowód: opinia sądowo-psychologiczna - k. 100-102, t. Ib)

Biegli psychiatrzy u oskarżonego **P. S. (1)** nie stwierdzili objawów choroby psychicznej ani też upośledzenia umysłowego w rozumieniu art. 31 §1 i § 2 k.k. U w/w stwierdzono uzależnienie od środków psychoaktywnych oraz cechy osobowości nieprawidłowej. Poczytalność oskarżonego zarówno w chwili badania jak i w chwili popełnienia czynu nie budziła zastrzeżeń.

(Dowód: opinia sądowo-psychiatryczna - k. 105-107, t. Ic)

W związku z badaniem psychologicznym, u oskarżonego wykluczono zaburzenia psychotyczne, depresję, lumenacje suicydalne, jak również cechy uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego. Zdaniem biegłego, oskarżony zna i rozumie powszechnie przyjęte normy społeczne, prawne i moralne oraz jest osobą zdolną do ich przestrzegania.

(Dowód: opinia sądowo-psychologiczna - k. 102-104, t. Ic)

Biegli psychiatrzy nie stwierdzili u oskarżonego **T. W.** choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego ani innych zakłóceń czynności psychicznych w rozumieniu art. 31 §1 i § 2 k.k. Zdiagnozowano u w/w uzależnienie od środków psychoaktywnych oraz cechy osobowości nieprawidłowej. Oskarżony w chwili popełnienia czynu miał w pełni zachowaną poczytalność, jak również w chwili przeprowadzenia badania.

(Dowód: opinia sądowo-psychiatryczna - k. 25-27, t. Id)

Wyniki przeprowadzonego badania psychologicznego wskazują na zaburzenia osobowości (cechy osobowości nieprawidłowej). Badaniem wykluczono elementy sugerujące zaburzenia psychotyczne, depresję oraz lumenacje suicydalne. Nadto, wyniki badania nie wskazują na uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego - istnienia zmian organicznych w ośrodkowym układzie nerwowym.

(Dowód: opinia sądowo-psychiatryczna - k. 19-22, t. Id)

Oskarżony **B. G. (1)** został oceniony przez biegłych psychiatrów jako osoba w pełni poczytalna zarówno w chwili popełnienia czynu jak i w chwili przeprowadzenia badania.

(Dowód: opinia sądowo-psychiatryczna - k. 119-121, t. Ie)

W aspekcie psychologicznym oskarżony został oceniony jako osoba prezentująca poziom intelektualny plasujący się w dolnej normie. Wykluczono elementy sugerujące zaburzenia psychotyczne, depresję oraz lumenacje suicydalne. Nie stwierdzono cech uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego.

(Dowód: opinia sądowo-psychologiczna - k. 113-116, t. Ie).

Oskarżony R. C. (1) - nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. (k. 10, 49-50, 69-70, 123-124, 141-142, t. Ia; k. 329-329v, t. IX; pisemne oświadczenie - k. 324-326, t. IX)

Oskarżony V. A. (1) - nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Składając wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym zaprzeczył swojej znajomości z D. i Z. S., jak również z T. W., P. S. (1). Utrzymywał, że na początku września 2001 r. wyjechał z Polski. Składając wyjaśnienia przed Sądem, oskarżony wskazywał na mężczyznę o imieniu I., który miał być podobny do niego. Oskarżony odniósł się również do faktu swojego pobytu w Polsce. Twierdził, iż w okresie od 13-16 września 2001 r. na pewno nie było go na terytorium RP. (k. 25-26, 29, 30-32, 33-34, 40-41, 157-158, 190-191, t. Ib; k. 327v-329, 330 t. IX; k. 413v, t. X; k. 639v-640, 764, t. XI; k. 866v, 896, t. XII)

Oskarżony P. S. (1) – przyznał się do zarzucanego mu czynu. W toku postępowania przygotowawczego oskarżony wskazał miejsce pogrzebania zwłok D. i Z. S.. Podał osoby, które brały udział w uprowadzeniu pokrzywdzonych oraz osoby uczestniczące w ich zabójstwie (oskarżony wymienił siebie, „I.” oraz R. C. (1)). Opisał swoją rolę poprzez wskazanie, iż pilnował kobiety, która pozostawała w samochodzie w trakcie, gdy Z. S. pozbawiano życia. Przyznał się do zakopania zwłok. (k. 9-13, 14-15, 25, 29-30, 69-71, 76-79, 95-96, 142-143, 156-157, t. Ic; k. 223-225v, t. IX; protokół eksperymentu procesowego - k. 83-86, t. Ic)

Oskarżony T. W. – przyznał się do zarzucanego mu czynu. W złożonych wyjaśnieniach potwierdził swój udział w uprowadzeniu pokrzywdzonych. Przedstawił przebieg zdarzenia, wskazał osoby uczestniczące w uprowadzeniu oraz opisał miejsce przetrzymywania pokrzywdzonych (bunkier). Zidentyfikował na tablicy poglądowej V. A.. Rozpoznał również przedmioty użyte podczas napadu. (k. 2-5, 33-34, t. Id; k. 222-223, 329v-330, 360v-361, t. IX; protokół eksperymentu procesowego - k. 11-12, t. Id).

Oskarżony B. G. (1) – przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W toku postępowania przygotowawczego potwierdził swój udział w porwaniu małżeństwa S., zaznaczając jednocześnie, że nic mu nie wiadomo o zabójstwie tych osób. Przedstawił przebieg zdarzenia, podał osoby w nim uczestniczące (pomijając udział T. W.) oraz opisał miejsce przetrzymywania pokrzywdzonych (studzienka kanalizacyjna). Oskarżony potwierdził, że okazane mu zabezpieczone przedmioty (nogi od taboretu, narzuta, taśma klejąca) pochodziły z jego mieszkania. (k. 10-15, 16-17, 36, 46-47, 50-51, 68-70, 92-94, 104-105, 161-162, 168-169, t. Ie; k. 220v-221v, 223, 330, 360v-361, t. IX; protokoły eksperymentów procesowych - k. 87-89, 204-207, t. I)

Na wstępie oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego należy wskazać, iż dla ustalenia motywu działania sprawców oraz przebiegu zdarzenia, którego skutkiem była śmierć D. i Z. S., podstawowe znaczenie mają przede wszystkim wyjaśnienia oskarżonych P. S. (1), B. G. (1) i T. W., albowiem brak jest innych bezpośrednich dowodów w tym zakresie. Nikt z powołanych w sprawie świadków nie był obecny na miejscu zdarzenia podczas uprowadzenia, a następnie zabójstwa pokrzywdzonych, w związku z czym żaden z nich nie posiadał wiedzy na temat przebiegu zarzucanych oskarżonym przestępstw. Przesłuchani w sprawie świadkowie zeznawali przede wszystkim na okoliczności dotyczące zaginięcia pokrzywdzonych, ich poszukiwań, a także ich zadłużenia względem G. F.. Dlatego też Sąd ustalając stan faktyczny opierał się w głównej mierze na wyjaśnieniach oskarżonych, którzy przyznali się do winy, konfrontując je między sobą oraz porównując z dostępnym materiałem dowodowym. Podkreślić jednak należy, iż w niniejszej sprawie precyzyjne zrekonstruowanie okoliczności inkryminowanego czynu, napotykało na trudności z powodu przedstawienia przez oskarżonych częściowo różniących się wersji zdarzenia. Rozbieżności w wyjaśnieniach oskarżonych dotyczą przede wszystkim miejsca przetrzymywania pokrzywdzonych oraz czasookresu pozbawienia ich wolności.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie budzi wątpliwości, iż w uprowadzeniu pokrzywdzonych S. brało udział pięciu sprawców. Z wyjaśnień oskarżonych P. S. (1), T. W. i B. G. (1) jednoznacznie wynika, że oprócz nich w zdarzeniu brali udział jeszcze R. C. (1) i V. A. (1).

Na udział B. G. (1) w uprowadzeniu pokrzywdzonych wskazują jego wyjaśnienia oraz wynik badania śladów biologicznych w postaci włosów ludzkich, ujawnionych na kominiarkach znalezionych w samochodzie pokrzywdzonych.

Z wyjaśnień B. G. (1) wynika, że w uprowadzeniu pokrzywdzonych wzięli udział jeszcze P. S. (1), R. C. (1) i V. A. (1). Oskarżony z niezrozumiałych względów pominął natomiast udział T. W.. Jednak oskarżony T. W. nie krył swojego udziału w zdarzeniu. Podkreślał, że wytatuował sobie nawet datę 13 września 2001 r., na pamiątkę „tamtego zdarzenia”. Również P. S. (1), który przyznał się do udziału w uprowadzeniu pokrzywdzonych, potwierdził udział T. W. w zdarzeniu. Sąd nie ma podstaw, aby nie dać wiary wyjaśnieniom oskarżonych P. S. (1) i T. W. w tym zakresie. Dlatego też Sąd nie ma jakichkolwiek wątpliwości, że T. W. był jednym ze sprawców uprowadzenia pokrzywdzonych.

Sąd nie ma również wątpliwości odnośnie udziału oskarżonych R. C. (1) i V. A. w uprowadzeniu pokrzywdzonych. Wprawdzie oskarżeni ci zaprzeczyli swojemu udziałowi w zdarzeniu, zarzucając pozostałym oskarżonym bezpodstawne ich pomówienie. W ocenie Sądu twierdzenia oskarżonych, w których negują swój udział w uprowadzeniu pokrzywdzonych nie zasługują na uwzględnienie.

Wyjaśnienia oskarżonego V. A., w których przeczy swojej znajomości z pozostałymi oskarżonymi jawią się jako zupełnie niewiarygodne, gdyż stoją w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonych B. G. (1), T. W. oraz P. S. (1). Oskarżeni ci od początku wskazywali, iż w porwaniu S. brał udział mężczyzna, na którego mówili „R.”, „I.” lub „W.”. Ponadto oskarżeni P. S. (1) i T. W. w trakcie konfrontacji nie mieli jakichkolwiek problemów w zidentyfikowaniu oskarżonego V. A., jako osoby noszącej wyżej przytoczone przezwiska. Nadto T. W. wskazał podczas eksperymentu procesowego ul. (...) w G., gdzie mieszkał oskarżony V. A. (1) (choć na rozprawie podważał swoją pewność w tym zakresie). W żadnej mierze nie są dla Sądu przekonujące wyjaśnienia oskarżonego o rzekomym istnieniu innej osoby, podobnej do oskarżonego. Jak wyżej wskazano oskarżeni P. S. (1) i T. W. bez jakichkolwiek wątpliwości rozpoznali V. A.. Również B. G. (1) podczas rozprawy wskazał na oskarżonego V. A., zaznaczając jednak, że nie jest w 100% pewny.

Nie dał też Sąd wiary wyjaśnieniom V. A., dotyczącym jego przebywania poza terytorium Polski w czasie zdarzenia, albowiem przeczy temu dokumentacja zgromadzona w (...) Urzędzie Wojewódzkim w K..

W tym miejscu należy wskazać, iż oskarżony na dowód swoich twierdzeń powoływał się na treść pieczętki białej przez Straż Graniczną w paszporcie, gdzie znajdowała się wiza (str. 24 paszportu – kserokopia k. 21 t. załącznik nr 1). Według oskarżonego na stemplu widnieje data 11.08.2001 r. i jest to data opuszczenia terytorium RP. W ocenie Sądu jest to błędne twierdzenie, gdyż data ta, to nie 11.08.2001 r. a 11.06.2001 r. i jest to data wjazdu na terytorium RP.

Z dokumentacji Straży Granicznej oraz (...) Urzędu Wojewódzkiego wynika, że oskarżony wyjechał z Polski 28.05.2001 r. i wówczas anulowano mu wizę z uwagi na przekroczenie terminu pobytu (str. 22 paszportu). Oskarżony jednak ponownie przyjechał do Polski, gdyż 21.07.2001 r. zawarł związek małżeński z K. K. (Dowód: odpis skrócony aktu małżeństwa). Zdaniem Sądu oskarżony wjechał na podstawie wizeny nr (...) wydanej 6.06.2001 r. Wiza ta określała czas pobytu do „30 dni”, dlatego logicznym jest, że na wizie tej przybito stempel z datą wjazdu – 11.06.2001 r. Data ta widnieje też na stemplach litewskiej straży granicznej (str. 31 paszportu). Kolejną wizę (nr (...)) oskarżony otrzymał w Polsce, a nie na Łotwie (str. 25 paszportu), która określała czas pobytu do „85 dni” i obowiązywała do 11.10.2001 r. Po zawarciu związku małżeńskiego, oskarżony w dniu 2.08.2001 r. wystąpił do Wojewody (...) o udzielenie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony na terytorium RP. Jego wniosek został negatywnie zaopiniowany przez Komendanta Głównego Straży Granicznej (postanowienie z 31.08.2001 r.). Z tego powodu oskarżony w drugiej połowie września (daty wpływu 25 i 28.09.2001 r.) złożył pisma z prośbą o zmianę decyzji, co zdaniem Sądu jednoznacznie wskazuje, że oskarżony nie wyjechał z Polski 11.08.2001 r. Oskarżony podnosił wprawdzie, że pisma do Komendanta Straży Granicznej i Wojewody (...) pisała i wysyłała jego żona na kartkach podpisanych przez niego in blanco i przysłanych z Łotwy. Słuchana na tą okoliczność K. K. potwierdziła wersję oskarżonego. Sąd nie dał jednak wiary świadkowi w tym zakresie. Po pierwsze należy wskazać, iż pisma te były sporządzane na jednej, dwóch a nawet trzech stronach i podpisy oskarżonego znajdowały się w różnych miejscach na kartkach, ale zawsze na końcu pisma (w piśmie do Komendanta Straży Granicznej na ostatniej stronie były dwa podpisy oraz data 17.09.2001 r.). Ponadto z treści tych

pisem jednoznacznie wynikało, że oskarżony wówczas przebywał w Polsce, a nie na Łotwie. Przykładowo w piśmie z dnia 28.09.2001 r. oskarżony podał, że nie może stawić się na rozmowę z powodu złego stanu zdrowia, a nie, że nie przebywa w Polsce, co przecież byłoby najprostszym usprawiedliwieniem. Jednoznacznym dowodem przeczącym twierdzeniom oskarżonego jest jego pismo z 8.10.2001 r., w którym wprost wskazuje, że z powodu kończącego się czasu pobytu z wizy nr (...) musi opuścić terytorium RP. Jeżeli oskarżony, jak twierdzi, był wówczas na Łotwie, to jaki sens miałoby wysyłanie takiego pisma? Powstaje również pytanie dlaczego funkcjonariusz Straży Granicznej miałby przybijać stempel wyjazdu z kraju na wizie nr (...) już nie obowiązującej, gdy oskarżony przebywał w Polsce na podstawie wizy nr (...)? Należy również wskazać, iż w paszporcie oskarżonego brak jest stempli z 11.08.2001 r. litewskiej straży granicznej (kraju tranzytowego).

Dlatego też Sąd uznał, że oskarżony był cały wrzesień 2001 r. w Polsce i dopiero w październiku wyjechał z kraju. Ponownie do Polski wjechał w dniu 15.11.2001 r. na podstawie wizy (...) wydanej 9.11.2001 r. (str. 27 paszportu) co potwierdza stempel Straży Granicznej na wizie.

W świetle powyższego Sąd nie ma wątpliwości, że oskarżony V. A. (1) w okresie 13.09-16.09.2001 r. przebywał na terenie Polski.

Z wyjaśnień oskarżonych B. G. (1), T. W. oraz P. S. (1) wynika, że powodem uprowadzenia małżeństwa S. była chęć odzyskania długu. Oskarżeni nie znali szczegółów powstania długu. Wskazywali, że o długu małżeństwa S. powiedział im R. C. (1). Z ich wyjaśnień wynika, że oskarżony mówił im, że trzeba kogoś nastraszyć w celu zwrotu długu.

W tym miejscu należy wskazać, że pokrzywdzeni w tamtym czasie rzeczywiście mieli dług wobec G. F., która pożyczyła im pieniądze z polisy ubezpieczeniowej zmarłej siostry. Pokrzywdzeni nie zwrócili tego długu, co zrodziło konflikt pomiędzy G. F., a dziećmi jej zmarłej siostry. Z zeznań B. T. wynika, że w domu G. F. bywał znajomy jej syna L. - obcokrajowiec o imieniu V.. Mężczyzna ten przejawiał zainteresowanie długiem małżeństwa S., wypytywał o pokrzywdzonych. W ocenie Sądu mężczyzną o którym zeznawała B. T. jest oskarżony V. A. (1). Okoliczność tą potwierdzają także zeznania świadka L. F., który w postępowaniu przygotowawczym opisywał „V.” jako osobę pochodzącą z Łotwy, mówiącą z „ruskim” akcentem oraz rozpoznał go podczas okazania tablicy pogłądowej ze zdjęciami. Wprawdzie świadek wskazywał, że w późniejszym okresie słyszał, że osoba ta nie żyje. Jednakże podczas rozprawy, świadek rozpoznał V. A.. Rozpoznała go również G. F..

W świetle powyższych okoliczności Sąd przyjął, że oskarżony V. A. (1), słysząc o długu S., poinformował o tym R. C. (1), który następnie zainicjował napad na pokrzywdzonych w celu wyegzekwowania długu.

Z wyjaśnień T. W., P. S. (1) i B. G. (1) wynika, że oskarżeni przygotowując się do napadu, zrobili rozpoznanie w miejscu zamieszkania pokrzywdzonych, zaopatrzyli się w kominiarki, sznury, taśmy i pałki z nóg taboretu. W ocenie Sądu oskarżeni działali z pełną premedytacją, ukierunkowani na zastosowanie przemocy wobec pokrzywdzonych.

Odnosnie samego przebiegu zdarzenia, wyjaśnienia oskarżonych B. G. (1), P. S. (1) i T. W., generalnie są ze sobą zbieżne w tym zakresie. Oskarżeni wskazywali, że najpierw udali się do miejsca zamieszkania B. G. (1), a następnie pojechali pod blok, gdzie mieszkali pokrzywdzeni S.. Przed wejściem do mieszkania założyli kominiarki. Po wtargnięciu do środka, obezwładnili pokrzywdzonych, związali ich oraz zakleili im usta taśmą. Z wyjaśnień oskarżonych wynika również, że R. C. (1) i V. A. (1) żądali od pokrzywdzonych zwrotu długu. Następnie oskarżeni wyprowadzili pokrzywdzonych z mieszkania i ich samochodem zawieźli w miejsce gdzie byli przetrzymywani. Odnosnie miejsca przetrzymywania pokrzywdzonych, to w tym zakresie wyjaśnienia oskarżonych się różnią. Oskarżeni P. S. (1) i T. W. wskazywali, że był to bunkier koło Kanału G.. Natomiast B. G. (1) utrzymywał, że była to studzienka kanalizacyjna w okolicach Kanału G..

Sąd ustalając stan faktyczny w tym zakresie oparł się na wyjaśnieniach P. S. (1) i T. W.. Zdaniem Sądu bardziej logiczne są twierdzenia tych oskarżonych odnośnie miejsca przetrzymywania pokrzywdzonych. Z drugiej jednak strony nie

można wykluczyć, że oskarżeni nazywając to miejsce bunkrem lub studzienką kanalizacyjną, mieli na myśli to samo miejsce. Zarówno B. G. (1) jak i T. W. i P. S. (1) wskazywali bowiem, że miejsce to znajdowało się w pobliżu Kanału G..

Kolejną różnicą w wyjaśnieniach oskarżonych jest okres więzienia pokrzywdzonych. Z wyjaśnień B. G. (1) i P. S. (1) wynika, że pokrzywdzeni byli przetrzymywani przez okres około 24 godzin. Natomiast T. W. wskazywał, że nie jest pewien jak długo więziono pokrzywdzonych. Według niego mogło to być 2-3 dni. Wskazywał, że 2-3 razy dowoził jedzenie o różnych porach dnia. W tym miejscu należy wskazać, iż okres pozbawienia wolności pokrzywdzonych jest istotną przesłanką przestępstwa z art. 189 kk. Z uwagi jednak na rozbieżności w wyjaśnieniach oskarżonych w tej kwestii, Sąd nie jest w stanie precyzyjnie określić tego czasu. W ocenie Sądu mało prawdopodobnym jest, by pokrzywdzeni byli pozbawieni wolności aż 3 dni. Zresztą sam oskarżony T. W. wskazywał, że nie jest pewny ile trwało więzienie pokrzywdzonych i podany przez niego okres jest jego przypuszczeniem. P. S. (1) wskazywał, że pokrzywdzeni przebywali w bunkrze do następnego dnia rano. Podobnie wyjaśniał B. G. (1). Dlatego Sąd przyjął, że okres ten trwał około 24 godzin od przywiezienia pokrzywdzonych. Łącznie, licząc ten okres od wtargnięcia oskarżonych do mieszkania pokrzywdzonych do momentu pozbawienia ich życia, trwał ponad 24 godziny.

W ocenie Sądu pozbawienie wolności pokrzywdzonych łączyło się z ich szczególnym udręczeniem. Z wyjaśnień oskarżonych wynika, że podczas uprowadzenia sprawcy stosowali przemoc wobec pokrzywdzonych w postaci bicia i popychania. Nadto sprawcy skrupowali pokrzywdzonych i zakleili im usta. Kiedy żądali zwrotu długu, kazali pokrzywdzonym klęczeć. Po wywiezieniu pokrzywdzonych z domu, umieścili ich w bunkrze i przetrzymywali do rana następnego dnia. Pozbawienie wolności pokrzywdzonych zakończyło ich zabójstwo.

Przechodząc do kwestii zabójstwa pokrzywdzonych, bezspornym jest, że oskarżeni B. G. (1) i T. W. nie brali w nim udziału. Oskarżeni ci od początku utrzymywali, że brali udział tylko w pozbawieniu wolności pokrzywdzonych. Wyjaśnienia oskarżonych w tym zakresie potwierdził P. S. (1). Z jego wyjaśnień wynika, że w zabójstwie pokrzywdzonych, oprócz niego brali udział R. C. (1) i V. A. (1). Kiedy ci oskarżeni przyjechali na miejsce przetrzymywania pokrzywdzonych, T. W. tam nie było. Był natomiast B. G. (1), któremu oskarżeni kazali iść do domu. Z materiału dowodowego nie wynika, aby B. G. (1) posiadał wiedzę odnośnie prawdziwych dalszych zamierzeń wobec pokrzywdzonych.

Odnośnie samego przebiegu zabójstwa pokrzywdzonych, to Sąd mógł oprzeć się tylko na wyjaśnieniach P. S. (1). Oskarżony w swoich wyjaśnieniach przedstawił okoliczności w jakich doszło do pozbawienia życia pokrzywdzonych. Wskazywał, że najpierw zabity został Z. S., a potem D. S.. Oskarżony podnosił, że nie wie w jaki sposób pokrzywdzeni zostali pozbawieni życia. Twierdził, że kiedy pozostali sprawcy najpierw zabrali Z. S., on pilnował pokrzywdzoną. Nie słyszał żadnych krzyków. Potem widział ciała leżące w dole. Utrzymywał, że sprawdzał puls u pokrzywdzonych i na tej podstawie stwierdził, że oboje nie żyją. Następnie zakopał ciała.

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego P. S. (1) zasługują na uwzględnienie. Sąd nie ma podstaw, aby nie dać wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w których opisuje udział oskarżonych R. C. (1) i V. A. w zabójstwie. Jego wyjaśnienia w tym zakresie są logiczne i konsekwentne. Faktem jest, że oskarżony wskazując oskarżonych R. C. (1) i V. A., jako bezpośrednich sprawców zabójstwa pokrzywdzonych, jednocześnie starał się umniejszyć swój udział w zbrodni. Oskarżony podnosił bowiem, że pilnował pokrzywdzoną D. S. w samochodzie, a Z. S. mógł uderzyć na drodze po przyjeździe na miejsce zabójstwa. Należy mieć jednak na uwadze, iż oskarżony wiedział, że pokrzywdzeni zostaną pozbawieni życia, kiedy byli zabierani z bunkra. W wyjaśnieniach podawał: „ja się zorientowałem, że oni będą zabici z chwilą jak pojechaliliśmy na R.”. Tłumaczył się, że nie mógł się przeciwstawić, bo nie wiedział co z nim będzie. Nadto podnosił, że był pod wpływem środków odurzających. Zdaniem Sądu tłumaczenia te nie są przekonujące. Należy mieć bowiem na uwadze kontekst całego zdarzenia. Oskarżeni dokonali napadu na pokrzywdzonych licząc na osiągnięcie korzyści majątkowej z wyegzekwowania długu. Kiedy okazało się, że pokrzywdzeni nie mają pieniędzy, oskarżeni musieli podjąć decyzję co dalej z nimi robić. Wówczas podjęli decyzję o pozbawieniu życia pokrzywdzonych. Decyzję tą musieli podjąć wspólnie, gdyż udali się z pokrzywdzonymi do R., wiedząc, że znajdują się miejsca, gdzie można ukryć zwłoki. Sprawcy uzgodnili pomiędzy sobą podział ról. Zadaniem P. S. (1) było pilnowanie pokrzywdzonej, gdy jej mąż pozbawiany życia przez pozostałych dwóch sprawców.

W ocenie Sądu bezspornym jest, że wszyscy trzej oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu, czyli w formie zjawiskowej współsprawstwa. Istotą tej formy popełnienia przestępstwa jest to, że znamiona przestępstwa realizowane są wspólnie przez kilka osób działających w porozumieniu. Dla przypisania współsprawstwa czynu zabronionego nie jest konieczne wykazania, iż każdy ze sprawców zrealizował wszystkie znamiona czynu zabronionego. Wystarczające jest uznanie, iż sprawcy łącznie swym działaniem znamiona te zrealizowali. Dlatego też okoliczność, że tylko R. C. (1) i V. A. (1) zadawali śmiertelne ciosy ofiarom, nie ma w tym wypadku, aż tak istotnego znaczenia, skoro zamiarem wszystkich trzech oskarżonych było pozbawienie życia pokrzywdzonych i wszyscy trzej swoimi zachowaniami konsekwentnie zmierzali do realizacji zamierzonego celu.

Przy współsprawstwie podstawą odpowiedzialności karnej za całość czynu jest porozumienie, w ramach którego każdy ze współsprawców został uświadomiony jakie fragmenty zachowania przestępnego zostaną przez niego wykonane, a jakie obejmuje tylko wolą w postaci zaakceptowania podziału ról. Porozumienie to nie musi być zawarte w odpowiedniej formie. Dla bytu przestępstwa wystarczy porozumienie przez świadome podjęcie wspólnego działania, jeśli nawet nie miało ono charakteru umowy. Zgodność woli w działaniu, a nie w składaniu deklaracji świadczy o istnieniu porozumienia między sprawcami przestępstwa. Porozumienie może być podjęte w sposób wyraźny lub konkludentny, zarówno przed, jak i w trakcie wykonywania przestępstwa (Kodeks karny, część ogólna Komentarz pod redakcją prof. dr hab. G. Rejman. Wydawnictwi C. H. Beck, Warszawa 1999). Współsprawstwo jako jedna z postaci sprawstwa oznacza wykonanie czynu zabronionego wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, a to z kolei oznacza zachowanie zgodne z podziałem ról, co sprawia, że nie każdy ze współsprawców musi osobiście realizować wszystkie znamiona przestępstwa, każdy jednak musi podejmować takie działanie, które łącznie z działaniem innego uczestnika porozumienia zmierza do dokonania przestępstwa. Innymi słowy, dla przyjęcia współsprawstwa nie jest konieczne, aby każda z osób działających w porozumieniu realizowała własnym działaniem znamię czynu zabronionego (...), lecz wystarczy, iż osoba taka - dążąc do realizacji zaplanowanego wspólnie czynu - działa w ramach uzgodnionego podziału ról, co najmniej ułatwiało bezpośredniemu sprawcy wykonanie wspólnego celu. Tak więc cechą współsprawstwa jest to, że umożliwia ono przypisanie jednemu ze współsprawcy tego, co uczynił jego współlnik w wykonaniu łączącego ich porozumienia (postanowienie SN z dnia 5.05.2003 r. sygn. akt V KK 346/02). Sąd w pełni podziela przedstawione wyżej poglądy dotyczące współsprawstwa.

Odnosnie przyczyny śmierci pokrzywdzonych Z. S. i D. S., Sąd opierał się na wnioskach z oględzin szkieletów ludzkich odnalezionych w dniu 2.06.2015 r. przeprowadzonych przez biegłą M. C. (1).

Oględziny szkieletu ludzkiego należącego do Z. S. wykazały: uszkodzenia twarzo i mózgowo-czaszki w postaci złamania trzonu i żuchwy po stronie lewej, złamania kości nosa, poprzeczne złamanie z włamaniami blaszki zewnętrznej do zatoki czołowej w obrębie kości czołowej, szczelinę złamania kości szczękowej prawej, szczeliny złamania w obrębie kości potylicznej lewej do tyłu od wyrostka sutkowatego z włamaniem na powierzchni o wym. 5,2x3,7 cm. Według biegłej M. C. (1), charakter i lokalizacja powyższych zmian urazowych kości twarzo i mózgowo-czaszki odpowiadają skutkom urazów czynnych zadanych narzędziem lub narzędziami twardymi, tępymi, w tym także tępokrawędzistymi. Anatomiczna lokalizacja i charakter złamań kości czaszki nie był charakterystyczny dla urazu biernego, czy przypadkowego, ale następstwem silnych urazów czynnych zadanych ręką obcą. Z doświadczenia medyczno-sądowego biegła stwierdziła, że tego rodzaju uszkodzenia kośćca połączone z obrażeniami w zakresie powłok i tkanek miękkich głowy, a także zranieniami z towarzyszącym krwawieniem z reguły są połączone z dalszymi uszkodzeniami śródczaszkowymi (krwotocznymi), które mogą ostatecznie stanowić przyczynę zgonu.

Oględziny szkieletu ludzkiego należącego do D. S. nie wykazały zmian urazowych kośćca. Według biegłej M. C. (1) okoliczności i miejsce ujawnienia szczątków, obwiązanie kończyn oraz obecność fragmentu rękawiczki oraz taśmy samoprzylepnej obejmujące okolice otworów naturalnych twarzoczaszki nasuwają uzasadnione podejrzenie, że zgon mógł być związany z zamknięciem, otworów oddechowych, doprowadzając do uduszenia gwałtownego.

Na podstawie przeprowadzonych oględzin zeszkieletowych zwłok Z. i D. S., według biegłej M. C. (1), nie jest możliwe ustalenie pełnego zakresu, ale także charakteru i rodzaju obrażeń jakich doznali pokrzywdzeni.

Sąd nie ma zastrzeżeń co do rzetelności opinii sporządzonych przez biegłą M. C. (1). Opinie te oparte zostały na wynikach oględzin i sekcji zwłok pokrzywdzonych oraz po wszechstronnym zbadaniu i rozważeniu dostępnego materiału procesowego.

W ocenie Sądu, nie ma wątpliwości, iż do śmierci oskarżonych doprowadziły działania oskarżonych. Z wyjaśnień oskarżonego P. S. (1) jednoznacznie wynika, że pokrzywdzeni zostali żywi przywiezieni w odstępy leśne w R.. Następnie oskarżony widział ciała pokrzywdzonych leżące w dole. Oczywistym jest więc, że tylko oskarżeni mogli pozbawić życia pokrzywdzonych. Nie ma więc wątpliwości że pomiędzy ich zachowaniem a śmiercią pokrzywdzonych zachodzi związek przyczynowy.

W tym miejscu należy wskazać, iż brak jest przesłanek do przyjęcia, że pokrzywdzeni mogli zostać pogrzebani żywcem. Z wyjaśnień oskarżonego P. S. (1) wynika, że przed zakopaniem ciał, sprawdzał puls u pokrzywdzonych i nie okazywali oni oznak życia. Sąd nie ma podstaw, aby nie dać wiary wyjaśnieniom oskarżonego w tym zakresie.

Zbrodnia zabójstwa może być popełniona tylko umyślnie. Z tego też względu podstawowe znaczenie ma ustalenie zamiaru sprawcy. O zamiarze sprawcy świadczy całokształt okoliczności zarówno podmiotowych jak i przedmiotowych. Dopiero bowiem na podstawie wszystkich okoliczności dotyczących danego wypadku oraz osoby sprawcy, możliwe jest odtworzenie oczywistych przeżyć sprawcy i ustalenie do czego zmierzał, względnie co przewidywał i na co się godził.

Oceniając działanie oskarżonych, a w szczególności zachowanie R. C. (1) i V. A., charakteryzujące się wyjątkową brutalnością i bezwzględnością, należy stwierdzić, że musieli oni mieć świadomość, iż ich postępowanie zmierza bezpośrednio do pozbawienia życia pokrzywdzonych.

Powyższe ustalenie dotyczące strony przedmiotowej, muszą być jednak uzupełnione o okoliczności podmiotowe zachowania oskarżonych, aby w pełni można było ustalić zamiar sprawcy. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że oskarżeni początkowo chcieli wymusić od pokrzywdzonych zwrot długu. Kiedy okazało się, że uprowadzenie i przetrzymywanie pokrzywdzonych nie przyniosło spodziewanego rezultatu, oskarżeni postanowili zabić pokrzywdzonych. Zabójstwo pokrzywdzonych zostało przez nich odpowiednio wcześniej zaplanowane, o czym świadczy wywiezienie ich w miejsce gdzie znajdowały się doły po wyrobiskach oraz zabranie łopat w celu pogrzebania zwłok.

Dlatego też Sąd po przeanalizowaniu zachowania oskarżonych od strony podmiotowej i przedmiotowej, nie ma żadnych wątpliwości, iż działali oni z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia pokrzywdzonych Z. i D. S..

Podsumowując, powyższe ustalenia Sąd poczynił na podstawie wyjaśnień oskarżonych B. G. (1), T. W. i P. S. (1), którym w większości dał wiarę. W szczególności Sąd dał wiarę oskarżonym w tych częściach wyjaśnień, które są z sobą zgodne, wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają. Jednocześnie Sąd zauważył u oskarżonych tendencję umniejszania swojej odpowiedzialności, zasłaniania się niepamięcią w tych fragmentach, które dotyczyły ich bezpośrednich zachowań względem pokrzywdzonych (np. wypieranie się przez P. S. (1) użycia przemocy względem pokrzywdzonej, marginalizowanie przez T. W. swojego udziału w przetrzymywaniu pokrzywdzonych w bunkrze do „przynoszenia kanapek”).

Odnosnie wyjaśnień oskarżonych R. C. (1) i V. A., to Sąd nie dał im wiary w całości. Negowanie przez tych oskarżonych swojego udziału w zdarzeniu i zarzucanie pozostałym współoskarżonym bezpodstawne pomówienie, nie znajduje oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym i stanowi jedynie ich linię obrony.

Przechodząc do oceny pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, należy stwierdzić, iż w znacznej większości nie budzi on zastrzeżeń Sądu. Jak wyżej zaznaczono, podstawą ustaleń faktycznych były przede wszystkim wyjaśnienia oskarżonych B. G. (1), T. W. i P. S. (1). Materiał dowodowy w postaci zeznań przesłuchanych w sprawie

świadców, Sąd ocenił jako przydatny do nakreślenia kontekstu zdarzenia, w którym brali udział pokrzywdzeni i oskarżeni.

Zeznania świadków Z. K. (k. 1-2, 32, t. Zbiór B; k. 359v-360, t. IX), M. J. (k. 90-91, /odpis 91a/, t. Zbiór B, k. 496v-497, t. X), J. T. (k. 37- 44, t. Zbiór B) – członków rodziny Z. i D. S., potwierdziły, że pokrzywdzeni mieli kłopoty finansowe. Świadcowie ci zeznawali również na okoliczności dotyczące zaginięcia pokrzywdzonych.

Świadcowie G. F. (k. 93-95, t. Zbiór B; k. 471v-472, t. X), L. F. (k. 45-48, t. Zbiór B; k. 470v-471, 472v t. X), B. T. (k. 37- 41, t. Zbiór B), I. G. k. 51-54 /odpisy k. 55a/ t. Zbiór B) potwierdzili fakt udzielenia pożyczki Z. i D. S., której ci nie spłacili. Nadto B. T., L. F. i G. F. rozpoznali oskarżonego V. A. jako osobę zainteresowaną tym długiem.

Zeznania w/w świadków są miarodajnym źródłem dowodowym w zakresie sytuacji życiowej pokrzywdzonych przez zdarzeniem, w tym posiadania przez nich długów. Opisane źródła dowodowe nie dotyczą jednak zdarzeń związanych bezpośrednio z uprowadzeniem pokrzywdzonych oraz pozbawieniem ich życia. Stanowią tło stanu faktycznego oraz są przydatne w ustaleniu motywu oskarżonych - chęci odebrania długu.

Świadcowie P. S. (2) (k. 59-60, /odpis 60a/, t. Zbiór B; k. 470v, t. X), M. F. (k. 20-21, 35-36, t. Zbiór B; k. 467v-468v, t. X) w swoich zeznaniach nakreślali okoliczności związane z zaginięciem pokrzywdzonych oraz podjętych działań poszukiwawczych. Sąd nie ma zastrzeżeń co do wiarygodności zeznań tych świadków.

Zeznania świadków M. B. (k. 8-11, 24-25, t. Zbiór B; k. 469-469v, t. X), M. C. (2) – (k. 5-7, t. Zbiór B; k. 469v-470, t. X), A. A. – (k. 12-14, t. Zbiór B; k. 547v- 548, t. X) dotyczyły reakcji B. G. (1) na upowszechnienie informacji o zaginięciu Z. i D. S.. Według świadków oskarżony miał im mówić, że brał w tym zdarzeniu udział. W świetle przyznania się oskarżonego B. G. (2) do winy i złożenia przez niego wyjaśnień, dowód z zeznań w/w świadków ma znaczenie drugorzędne.

Zeznania świadków S. B. (k. 104-107, /odpis 109/, t. Zbiór B; k. 497 - 497v, t. X), M. S. (k. 71-72, t. Zbiór B; protokół eksperymentu procesowego - k. 316-319 „a”, t. II; k. 638v, t. XI), R. S. (k. 111-114, 116, t. Zbiór B; k. 587v-588, t. X), E. G. (k. 100-101, t. Zbiór B) nie wniosły nic istotnego do sprawy. Z zeznań tych świadków wynika, że znali oni oskarżonych, utrzymywali kontakty towarzyskie. Świadcowie nie posiadali jednak żadnych informacji będących przedmiotem niniejszego postępowania.

Również zeznania świadka A. Ż. (k. 968v-969, t. XII) okazały się mało przydatne w sprawie. Świadek ten zeznał, że kiedy przebywał z T. W. w Zakładzie Karnym w N., ten miał się odgrażać, że kiedyś odplaci się R. C. (1), za to że został skazany w innej sprawie. W ocenie Sądu, nawet jeśli przyjąć, że rzeczywiście takie zdarzenie miało miejsce, to należy wskazać, iż Sąd nie opierał się jedynie na wyjaśnieniach T. W., ustalając sprawstwo R. C. (1). Również zeznania S. B. i M. S., w których przeczą, aby w tzw. „sieczkarniku” R. C. (1) przed ogłoszeniem wyroku w sprawie zabójstwa małżeństwa S., miał mówić o zabójstwie S. (o czym wyjaśniał T. W.), nie mogą stanowić podstawy do ekskulpacji oskarżonego, gdyż udział oskarżonego w zabójstwie został ustalony na podstawie wyjaśnień P. S. (1) a nie T. W..

Odnosząc się do pozostałych zgromadzonych w sprawie dowodów Sąd zauważa, iż spectrum rzeczowych źródeł dowodowych jest niezwykle szerokie i różnorodne, nie tylko ze względu na sposób utrwalenia określonych informacji, ale też z uwagi na ich wartość. Stąd Sąd w samej części ustalającej niniejszego uzasadnienia powołał tylko te z nich, które uznał za najbardziej istotne, co pozwoli zachować przejrzystość wyводу i w żaden sposób nie narusza prawidłowości ustaleń.

W pierwszej kolejności Sąd zwraca uwagę na opinie przeprowadzone w niniejszej sprawie o różnym zakresie przedmiotowym, które wykorzystano celem odtworzenia faktycznego przebiegu zdarzeń oraz jako tło porównawcze dla zweryfikowania wyjaśnień oskarżonych, które to wyjaśnienia nie były w pełni spójne i wolne od zastrzeżeń. Opinie te Sąd wykorzystał, po uprzednim stwierdzeniu, iż zostały sporządzone w sposób spójny, rzetelny, z zachowaniem dbałości i stopnia szczegółowości jakiej należałoby oczekiwać od specjalistów poszczególnych dziedzin. Konkluzje w nich wywiedzione zdaniem Sądu odpowiadają zasadom logiki.

I tak, opinie sądowo-lekarskie z oględzin sekcji zwłok były pomocne w zakresie stwierdzenia zakresu poniesionych przez pokrzywdzonych obrażeń, oraz sposobu działania oskarżonych zmierzającego do pozbawienia D. i Z. S. życia.

Z kolei opinie genetyczno sądowe przesądziły, że znalezione szczątki (zwłok ludzkich - szkielety) należą do pokrzywdzonych.

Opinie o przeprowadzonych badaniach morfologicznych zawierały informacje dotyczące przynależności śladów materiału genetycznego zabranego z samochodu marki O. (który został znaleziony na parkingu (...) w G.) do osoby B. G. (1). Był to jeden z dowodów przełomowych, potwierdzających związek oskarżonego z zabójstwem S. i korespondujący z wersją zdarzeń przedstawioną przez tych oskarżonych, którzy zdecydowali się wyjaśniać w niniejszej sprawie.

Opinia dotycząca sekcji zwłok psa uprawdopodobnia datę uprowadzenia - okres pozostawania truchła w mieszkaniu odpowiada dacie uprowadzenia.

Opinia w zakresie badań pismo znawczych potwierdza, że informacja na kartce znalezionej w mieszkaniu D. i Z. S. została sporządzona przez pokrzywdzoną.

Opinie sądowo-psychologiczne oraz sądowo-psychiatryczne. Sąd nie znalazł podstaw by kwestionować zarówno metodologię badań, jak również wyniki w związku z nimi uzyskane i wnioski wywiedzione na podstawie przedmiotowych badań. Opinie te pozwoliły Sądowi jednoznacznie wykluczyć ewentualną niepoczytalność w chwili popełnienia przez oskarżonych zarzucanych im czynów, a nadto dopełniły obraz przymiotów i warunków osobistych oskarżonych (uzupełniając też informacje pochodzące z wywiadów środowiskowych na tle osobowości oskarżonych - opinie psychologiczne).

Protokoły z eksperymentów procesowych są uszczegółowieniem wyjaśnień oskarżonych, w głównej mierze, co do ustaleń dotyczących miejsc, w których rozgrywały się wydarzenia relewantne z punktu widzenia zarzucanych oskarżonym czynów, ale też dynamiki przebiegu poszczególnych zdarzeń.

Dokumentacja pochodząca z Urzędu Wojewódzkiego w K., a dotycząca V. A. wskazuje, iż wbrew jego twierdzeniom, nie mógł on przebywać w okresie od 13 września 2001 r. do 16 września 2001 r. na Łotwie.

Reasumując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje pełną podstawę do powzięcia przez Sąd przekonania, że wszystkie istotne okoliczności, zarówno podmiotowe jak i przedmiotowe dotyczące wskazanych wyżej oskarżonych zostały wyjaśnione i są zgodne z ustalonym stanem faktycznym. Sąd nie ma zastrzeżeń co do wiarygodności oraz rzetelności zgromadzonych w aktach sprawy dokumentów, a także prawidłowości i legalności przeprowadzonych czynności.

W świetle zgromadzonego i ocenionego materiału dowodowego, Sąd nie miał żadnych wątpliwości, iż oskarżeni dopuścili się przypisanych im czynów i wina ich w tym zakresie jest bezsporna. Jednocześnie Sąd nie stwierdził po stronie oskarżonych żadnych okoliczności znoszących bądź ograniczających ich odpowiedzialność karną.

Przypisane oskarżonym **R. C. (1), V. A. i P. S. (1)** zachowania, Sąd zakwalifikował jako dwa odrębne czyny stanowiące przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. i art. 189 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 19 kwietnia 2010 r. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Sąd zmienił przyjętą w akcie oskarżenia kwalifikację prawną z art. 148 § 2 pkt 1 kk na art. 148 § 1 kk, mając na uwadze, iż z dniem 23.04.2009 r. przepis art. 148 § 2 stracił moc (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 16.04.2009 r.). Mając na względzie, iż przez pewien okres obowiązywała tylko norma prawna z art. 148 § 1 kk, Sąd, stosując art. 4 § 1 kk, musiał zmienić kwalifikację prawną czynów, gdyż art. 148 § 1 kk jest względniejszy dla sprawców. Podobnie Sąd postąpił kwalifikując czyny z art. 189 § 2 kk gdyż przepis ten, obowiązujący przed 19.04.2010 r. jest względniejszy dla sprawców.

Przypisane oskarżonym **T. W. i B. G. (1)** zachowania Sąd zakwalifikował jako przestępstwo z art. 189 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 19 kwietnia 2010 r., przyjmując jednocześnie w stosunku do B. G. (1) działanie w warunkach recydywy z art. 64 § 1 kk.

Przestępstwo z art. 148 § 1 kk ma miejsce gdy sprawca zabija człowieka. Przestępstwo z art. 189 § 2 kk ma miejsce gdy sprawca pozbawia człowieka wolności, a pozbawienie wolności trwało dłużej niż 7 dni lub łączyło się ze szczególnym udręczeniem.

Kodeks karny nie definiuje pojęcia "szczególne udręczenie", którym posługuje się w typie kwalifikowanym przestępstwa pozbawienia wolności. Rozumie się przez nie takie warunki i okoliczności uwięzienia, które stwarzają dla ofiary dolegliwość znacznie większą od tej, jaka wynika z samego faktu pozbawienia wolności (gdy przekraczającą miarę "zwykłego" pozbawienia wolności) (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 7 października 2014 r. sygn. akt II AKa 177/14).

"Szczególnym udręczeniem" są tego rodzaju dolegliwości doznawane przez osobę pozbawioną wolności, które nie mieszczą się w zakresie uciążliwości wynikających z samego faktu pozbawienia wolności. Działanie sprawcy przestępstwa z art. 189 § 3 k.k., a więc kwalifikowanej postaci pozbawienia wolności, stanowią formę szczególnego udręczenia osoby pozbawionej wolności, gdy w drastyczny sposób przekraczają granice niezbędne dla realizacji celu jakim jest owo pozbawienie wolności. Do takich form zalicza się przykładowo skrępowanie rąk i nóg za pomocą taśmy samoprzylepnej, nakładanie worków foliowych na głowę, podduszanie, groźenie oblanie kwasem i zastrzeleniem, itp. (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 9 czerwca 2015 r. sygn. akt II AKa 129/15).

Oskarżeni R. C. (1), V. A. (1), P. S. (1), T. W. i B. G. (1) swoimi zachowaniami w pełni wyczerpali ustawowe znamiona przypisanych im przestępstw.

Oskarżeni R. C. (1), V. A. (1) i P. S. (1) w okresie pomiędzy 13 września 2001 r. a 16 września 2001 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim wdarciu się do cudzego mieszkania na ul. (...) w G. i użyciu przemocy wobec Z. S. w postaci popychania, zmuszania do klęczenia, skrępowania rąk i zakneblowania ust, a następnie - poprzez wywiezienie w rejony leśne w G. (...) i przetrzymywanie w bunkrze - pozbawili wolności pokrzywdzonego, co łączyło się z jego szczególnym udręczeniem, po czym, działając w bezpośrednim zamiarze pozbawienia życia, poprzez zadawanie pokrzywdzonemu ciosów przedmiotem tępokrawędzistym w głowę, ze znaczną siłą, spowodowali u niego uszkodzenia twarzy i mózgowiczaszki w postaci złamania trzonu i ramienia żuchwy po stronie lewej, złamania kości nosa, poprzeczne złamanie z włamaniami blaszki zewnętrznej do zatoki czołowej w obrębie kości czołowej, szczeliny złamania kości szczękowej prawej, szczeliny złamania w obrębie kości potylicznej lewej do tyłu od wyrostka sutkowatego z włamanie, doprowadzając tym samym do śmierci Z. S..

Nadto ci sami oskarżeni w okresie pomiędzy 13 września 2001 r. a 16 września 2001 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim wdarciu się do cudzego mieszkania na ul. (...) w G. i użyciu przemocy wobec D. S., w postaci popychania, uderzenia w twarz, zmuszania do klęczenia, skrępowania rąk i zakneblowania ust, a następnie - poprzez wywiezienie w rejony leśne w G. (...) i przetrzymywanie w bunkrze - pozbawili wolności pokrzywdzonej, co łączyło się z jej szczególnym udręczeniem, po czym, działając w bezpośrednim zamiarze pozbawienia życia, poprzez przyłożenie kawałka materiału i taśmy samoprzylepnej w okolicie otworów naturalnych twarzoczaszki pokrzywdzonej, spowodowali u niej zamknięcie otworów oddechowych, co skutkowało uduszeniem gwałtownym, doprowadzając tym samym do śmierci D. S..

Oskarżeni T. W. i B. G. (1) w okresie od 13 września 2001 r. do 14 września 2001 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu oraz z innymi osobami, po uprzednim wdarciu się do cudzego mieszkania na ul. (...) w G. i użyciu przemocy wobec Z. S. i D. S. w postaci popychania, uderzenia pokrzywdzonej w twarz, zmuszania do klęczenia, skrępowania rąk i zakneblowania ust, a następnie - poprzez wywiezienie w rejony leśne w G. (...) i przetrzymywanie w bunkrze - pozbawili wolności pokrzywdzonych, co łączyło się z ich szczególnym udręczeniem.

Przyjmując w stosunku do oskarżonego działania w warunkach recydywy specjalnej z art. 64 § 1 kk Sąd miał na uwadze, iż B. G. (1) zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w K. z dnia 8.05.1997 r. sygn. akt XVI K 90/97 za przestępstwo z art. 11 § 1 dkk w zw. z art. 210 § 2 dkk na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie 15.02.1997 r. do 8.03.1998 r. i od 14.03.1998 r. do 27.03.1998 r. Popelniając w okresie 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności, kolejne przestępstwo podobne (z zastosowaniem przemocy – art. 115 § 3 kk), wyczerpał przesłanki określone w art. 64 § 1 kk.

Za popełnione przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. i art. 189 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Sąd wymierzył oskarżonym **R. C. (1) i V. A.** kary jednostkowe dożywotniego pozbawienia wolności, które zostały spięte klamrą kary łącznej dożywotniego pozbawienia wolności. Natomiast **P. S. (1)** Sąd za każde z przestępstw wymierzył karę 12 lat pozbawienia wolności oraz orzekł karę łączną 12 lat pozbawienia wolności.

Nadto, na mocy art. 77 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk Sąd zastrzegł, że skorzystanie przez oskarżonego R. C. (1) z warunkowego zwolnienia może nastąpić po odbyciu kary 40 lat pozbawienia wolności, a skorzystanie przez oskarżonego V. A. z warunkowego zwolnienia może nastąpić po odbyciu kary 35 lat pozbawienia wolności.

Za popełnione przestępstwo z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk Sąd wymierzył oskarżonemu **B. G. (1)** karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Za popełnione przestępstwo z art. 189 § 2 kk Sąd wymierzył oskarżonemu **T. W.** karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Przepisy kodeksu karnego stanowią, iż sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość na przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego i popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Przechodząc do uzasadnienia wymierzonych kar wskazać należy, że pozostają one w zgodzie z ustawowym zagrożeniem oraz dyrektywami wymiaru kary z art. 53 k.k.

Sąd wymierzył kary R. C. (1), V. A. i P. S. (1) stosując regułę z art. 11 § 3 k.k., zgodnie z którą w razie, gdy zachowanie sprawcy wyczerpuje znamiona dwóch lub więcej przepisów, wówczas kara ustalana jest w oparciu o przepis surowszy. Powołany art. 148 § 1 k.k., za przestępstwo zabójstwa przewiduje: karę pozbawienia wolności na czas nie krótszy niż 8 lat, karę 25 lat pozbawienia wolności albo karę dożywotniego pozbawienia wolności. Orzeczone kary znajdują zatem swoje uzasadnienie w ustawie.

W granicach określonych ustawą mieści się też kara 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona za przestępstwo przypisane T. W. i B. G. (1), skoro art. 189 § 2 w brzmieniu obowiązującym przed dniem 19 kwietnia 2010 r. przewidywał za ten czyn od 1 roku do 10 lat pozbawienia wolności.

Przechodząc do wyjaśnienia motywów kary w aspekcie dyrektyw sądowego wymiaru kary z art. 53 k.k. zauważyć należy, iż przestępstwo zabójstwa z istoty swojej należy do kategorii przestępstw społecznie szkodliwych w stopniu wysokim, albowiem godzi w podstawowe, przyrodzone prawo każdego człowieka do życia. Stopień tej szkodliwości na gruncie niniejszej sprawy został przy tym zdecydowanie przekroczony. Okrucieństwo oraz bezwzględność, cechujące sposób działania sprawców, a także pobudki warunkujące ich działanie, skłaniają do zakwalifikowania popełnionych przestępstw jako niemieszczących się w granicach ludzkich wyobrażeń aktów ludzkiej niegodziwości. Jej przejawem

było także - poprzedzające zabicie D. i Z. S. - pozbawienie wolności wiążące się ze szczególnym udręczeniem, które jako samoistne przestępstwo epatuje szkodliwością społeczną wymagającą adekwatnej kary.

Oskarżeni celem realizacji powziętego zamiaru pozbawienia wolności pokrzywdzonych posunęli się do środków zbędnych w aspekcie zasadniczego zamiaru, które wiązały się ze szczególnym udręczeniem. Dysponując przewagą siłową i liczebną, stosowali metody obliczone na wywołanie strachu, bólu i poczucia totalnej dezorientacji po stronie pokrzywdzonych, począwszy od wtargnięcia do mieszkania małżeństwa S., poprzez stosowanie wobec nich przemocy - popychanie, bicie - zmuszanie do klęczenia, kneblowanie ust i skrępowanie rąk, a następnie umieszczenie w bunkrze na ponad 24 godziny.

Motywy działania wszystkich oskarżonych działają wybitnie na ich niekorzyść. Wedle wyjaśnień oskarżonych, którzy przyznali się do winy, powodem uprowadzenia i pozbawienia wolności pokrzywdzonych była chęć odzyskania długu. Niemniej jednak, metody obrane przez nich świadczą także o chęci zadania cierpienia, bólu i poniżenia ofiarom.

Oceniając warunki i właściwości osobiste oskarżonych, Sąd posiłkował się wywiadami kuratora oraz danymi z Krajowego Rejestru Karnego.

Oskarżony R. C. (1) jest osobą pochodzącą z pełnej rodziny. W dzieciństwie nie sprawiał problemów wychowawczych i osiągał bardzo dobre wyniki w nauce. Sytuacja uległa zmianie w okresie szkoły średniej. Wówczas zaczął nadużywać środków odurzających i wszedł w towarzystwo osób negatywnie oddziałujących na jego zachowanie. Oskarżony był karany, aktualnie odbywa karę dożywotniego pozbawienia wolności.

(Dowód: kwestionariusz wywiadu kuratora sądowego - k. 34, t. Ia; sprawozdanie z wywiadu środowiskowego - k. 35-38, t. Ia, dane o karalności - k. 151-152, t. Ia).

Oskarżony V. A. (2) pozostaje w związku małżeńskim z K. K.. Od 2013 r. nie zamieszkuje z w/w - pozostają w separacji. Osoby z najbliższego sąsiedztwa zasadniczo nie zgłaszały zastrzeżeń pod adresem oskarżonego, z tym, że zaznaczyły, iż oskarżony jest osobą skłoną do agresji słownej. Nie był karany.

(Dowód: kwestionariusz wywiadu kuratora sądowego - k. 93-95, t. Ib, dane o karalności - k. 207-208, t. Ib)

Oskarżony P. S. (1) w miejscu swojego zamieszkania funkcjonował bez zastrzeżeń. Był karany.

(Dowód: kwestionariusz wywiadu kuratora sądowego - k. 64-65, t. Ic, dane o karalności - 160-161, t. Ic)

Oskarżony T. W. był karany, aktualnie odbywa karę dożywotniego pozbawienia wolności.

(Dowód: dane o karalności - k. 44-45, t. Id)

Oskarżony B. G. (1) prowadził niestabilny tryb życia oraz nadużywał alkoholu. Był karany

(Dowód: kwestionariusz wywiadu kuratora sądowego - k. 86-88, t. Ie, dane o karalności - k. 186-188, t. Ie).

Wymierzając oskarżonemu R. C. (1) karę, Sąd miał na uwadze stopień winy (zamiar bezpośredni), a także stopień społecznej szkodliwości czynu, który z uwagi na sposób działania oskarżonego oraz skutek w postaci śmierci pokrzywdzonych, ocenił jako wysoki.

Jako okoliczności obciążające Sąd poczytał uprzednią karalność za przestępstwo podobne, negatywną opinię środowiskową. Okoliczności łagodzących po stronie oskarżonego Sąd nie stwierdził.

Wymierzając oskarżonemu V. A. karę, Sąd miał na uwadze stopień winy (zamiar bezpośredni), a także stopień społecznej szkodliwości czynu, który z uwagi na sposób działania oskarżonego oraz skutek w postaci śmierci pokrzywdzonych, ocenił jako wysoki.

Na korzyść oskarżonego Sąd poczytał dotychczasową niekaralność oraz przeciętną opinię środowiskową.

Wymierzając oskarżonemu P. S. (1) karę, Sąd miał na uwadze stopień winy (zamiar bezpośredni), a także stopień społecznej szkodliwości czynu, który z uwagi na sposób działania oskarżonego oraz skutek w postaci śmierci pokrzywdzonych, ocenił jako wysoki.

Na niekorzyść oskarżonego Sąd poczytał uprzednią karalność. Jako okoliczności łagodzące Sąd przyjął przyznanie się do winy, wyrażenie żalu i skruchy oraz pozytywną opinię środowiskową.

W ocenie Sądu wskazane wyżej okoliczności nie mogą jednak przesłonić faktu, iż na skutek działania tych oskarżonych śmierć poniosło dwoje ludzi. Życie człowieka jest wartością nadrzędną i nikt nie ma prawa go odbierać. Pozbawienie życia jest czynem okrutnym, każdorazowo łączącym się ze sprawianiem ofierze ogromnego cierpienia. Dlatego też zabójstwo musi skutkować adekwatną odpłatą, znajdującą odzwierciedlenie w odpowiednio surowej karze pozbawienia wolności. Należy mieć jednak na uwadze, że przewidziana w art. 148 § 1 kk kara pozbawienia wolności jest na tyle dolegliwa, że jej orzeczenie nie może opierać się wyłącznie na skrajnie negatywnej ocenie czynu. Wymiar sprawiedliwości musi być postrzegany jako proces racjonalny, oderwany od emocjonalnie podbudowanej chęci odwetu.

Wymierzając R. C. (1) i V. A. kary dożywotniego pozbawienia wolności, Sąd miał na uwadze, iż aktywnie uczestniczyli w całym przebiegu zdarzenia, od planowania uprowadzenia aż do uśmiercenia pokrzywdzonych. Ich role miały charakter wiodący. Skala działań, niespotykana bezwzględność oraz okrucieństwo jakie stosowali wobec pokrzywdzonych wymagają zdecydowanie odseparowania tych oskarżonych od reszty społeczeństwa dożywotnio. Tym bardziej, że R. C. (1) nie pierwszy raz dopuścili się przestępstwa przeciwko życiu. Tego typu zachowania zdecydowanie odbiegają od jakichkolwiek norm wyznaczonych przez ludzkie odruchy empatii oraz poszanowania prawa do życia i wolności drugiego człowieka. Oskarżeni stanowią bowiem przykład osób pozbawionych litości, czerpiących satysfakcję z dręczenia i zadawania bólu innym. Wymiar innej kary, rokującej wyjście w/w oskarżonych na wolność jest równoznaczne z dopuszczeniem ryzyka narażenia innych członków społeczeństwa na kontakt z przejawianymi przez nich nieludzkimi, zagrażającymi życiu i zdrowiu zachowaniami, na co Sąd nie mógł pozwolić. Z tych też powodów Sąd zastrzegł, że skorzystanie przez oskarżonego R. C. (1) z warunkowego zwolnienia może nastąpić po odbyciu kary 40 lat pozbawienia wolności, a skorzystanie przez oskarżonego V. A. z warunkowego zwolnienia może nastąpić po odbyciu kary 35 lat pozbawienia wolności.

Odnośnie wymiaru kary orzeczonej wobec P. S. (1) należy wskazać, iż jest ona znacznie niższa z uwagi na zasygnalizowany wcześniej odmienny charakter rodzajowy czynności zmierzających do pozbawienia pokrzywdzonych życia. W konsekwencji mniejszy ciężar gatunkowy czynności sprawczych. P. S. (1) owszem uczestniczył w zasadniczych etapach obliczonych na sfinalizowanie zamiaru pozbawienia życia D. i Z. S., z tym, że jego odpowiedzialność w zakresie wywołania wszelkich okoliczności towarzyszących śmierci pokrzywdzonych nie jest równoważna odpowiedzialności R. C. (1) oraz odpowiedzialności V. A., którzy wykazali się bezwzględnością i wyjątkowym okrucieństwem. Nie bez znaczenia jest również fakt, iż oskarżony przyznając się do winy, podjął współpracę z organami ścigania, złożył wyjaśnienia, w których ujawnił pozostałych sprawców oraz podał informacje, które pozwoliły na odnalezienie ciał pokrzywdzonych.

Orzekając wobec oskarżonych kary łączne pozbawienia wolności, Sąd kierował się dyrektywami zawartymi w art. 88 kk i art. 86 § 1 kk. W przypadku oskarżonych R. C. (1) i V. A. karą łączną mogła być tylko kara dożywotniego pozbawienia wolności, gdyż wynika to wprost z art. 88 kk. Natomiast w przypadku P. S. (1) Sąd orzekł karę łączną stosując zasadę absorpcji.

Zasadę absorpcji stosuje się, gdy przestępstwa objęte realnym zbiegiem w liczbie nie więcej jak dwa, wskazują na bliską więź przedmiotową i podmiotową, są jednorodnej i popełnione zostały w bliskim związku czasowym i miejscowym, stanowiąc jeden zespół zachowań sprawcy, objęty jednym planem działania, mimo godzenia w różne dobra osobiste (wyrok SA w K. z 8.03.2001r., sygn. akt II AKa 59/01). W niniejszej sprawie przypisane oskarżonemu P. S. (1) dwa

czyny zostały popełnione w bliskim związku czasowym i miejscowym, były czynami jednorodczajowymi i stanowiły jeden zespół zachowań, objęty jednym planem działania.

Wymierzając oskarżonemu T. W. karę, Sąd miał na uwadze stopień winy (zamiar bezpośredni), a także stopień społecznej szkodliwości czynu, który z uwagi na sposób działania oskarżonego, ocenił jako znaczny. Jako okoliczność obciążającą Sąd przyjął uprzednią karalność. Na korzyść oskarżonego Sąd poczytał przyznanie się do winy, wyrażenie żalu i skruchy.

Wymierzając oskarżonemu B. G. (1) karę, Sąd miał na uwadze stopień winy (zamiar bezpośredni), a także stopień społecznej szkodliwości czynu, który z uwagi na sposób działania oskarżonego, ocenił jako znaczny.

Na niekorzyść oskarżonego Sąd poczytał uprzednią karalność. Jako okoliczności łagodzące Sąd przyjął przyznanie się do winy, wyrażenie żalu i okazanie skruchy.

Oskarżeni T. W. oraz B. G. (1) zostali napiętnowani karą, która plasuje się w dolnych granicach zagrożenia ustawowego. W ocenie Sądu, orzeczone wobec T. W. i B. G. (1) kary, nie stanowi przejawu pobłażliwości wobec sprawców. Są to kary długoletnie i z pewnością dolegliwe dla sprawców.

Sąd wyraża przekonanie, że orzeczone kary w przypadku wszystkich oskarżonych są w stanie spełnić wszystkie cele, tak w zakresie prewencji indywidualnej – zapobiegawcze i poprawcze w stosunku do oskarżonych, jak i w ramach prewencji generalnej – cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W ocenie Sądu orzeczone kary dają gwarancję skutecznego zwalczania przestępczości oraz tworzą atmosferę zaufania do obowiązującego systemu prawnego. Sąd ma nadzieję, że w trakcie odbywania kar pozbawienia wolności, oskarżeni zrozumieją wyjątkową naganność swojego czynu i tym samym umożliwią rozpoczęcie procesu resocjalizacji.

skruchy oraz przeciętną opinię środowiskową.

W tym miejscu należy wskazać, iż w przypadku oskarżonych T. W., B. G. (1), a także P. S. (1), Sąd nie widział możliwości zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary poprzez zastosowanie art. 60 § 3 kk, o co wnosili ich obrońcy. Sąd nie neguje faktu, że dzięki wyjaśnieniom tych oskarżonych, można było ustalić sprawców porwania i zamordowania pokrzywdzonych oraz ustalić przebieg zdarzenia. Niemniej jednak, aby skorzystać z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary określonego w art. 60 § 3 kk, sprawca winien nie tylko ujawnić wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia, ale jest także zobowiązany do podtrzymania przed sądem, w całej rozciągłości, treści wyjaśnień złożonych w postępowaniu przygotowawczym (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28 kwietnia 2016 r. sygn. akt II AKA 70/16). Nadto dla ocen czynionych w płaszczyźnie art. 60 § 3 k.k. istotne znaczenie ma nie tylko przedstawienie informacji na temat zakresu aktywności przestępczej współników, ale również szczere i pełne ujawnienie swojej roli (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 23 lutego 2017 r. sygn. akt II AKA 206/16). Instytucja sformułowana w art. 60 § 3 k.k. ze swej istotny ma charakter nadzwyczajny, a zatem wymaga spełnienia w sposób dogłębny i pewny tych przesłanek, które obligują sąd do jej zastosowania. Tylko jednoznaczne zerwanie lojalności między sprawcami określonego przestępstwa i złożenie wyczerpujących, szczerych i pełnych oraz konsekwentnych wyjaśnień zawierających istotne okoliczności przestępstwa bez ukrywania bądź pomniejszania roli własnej, ale także znaczenia któregośkolwiek ze sprawców, wypełnia wymogi art. 60 § 3 k.k. i może być premiowane zastosowaniem nadzwyczajnej instytucji nakazującej złagodzenie wymierzanej kary. (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 6 lipca 2017 r. sygn. akt II AKA 146/17).

W ocenie Sądu oskarżeni mimo, iż przyznali się do winy, starali się równocześnie umniejszyć swoją rolę w przypisanych im przestępstwach. P. S. (1) wypierał się stosowania przemocy względem pokrzywdzonej, mimo iż pomawiali go o to pozostali współsprawcy. Także T. W. marginalizował swoją rolę w czynie, podnosząc, że ograniczała się do przynoszenia jedzenia pokrzywdzonym. Natomiast B. G. (1) nie wiadomo z jakich względów zataił udział T. W. w przestępstwie. Nie był też pewny co do udziału V. A..

Dlatego też Sąd nie zastosował wobec oskarżonych nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Sąd nie orzekał również wobec oskarżonych R. C. (1) i V. A. środków karnych w postaci pozbawienia praw publicznych, o co wnosił Prokurator. Zgodnie z art. 40 § 2 kk sąd może orzec pozbawienie praw publicznych w razie skazania na karę pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3 za przestępstwo popełnione w wyniku motywacji zasługującej na szczególne potępienie. W ocenie Sądu, gdyby Sąd uznał, iż oskarżeni dopuścili się zarzucanych im zabójstw w wyniku motywacji zasługującej na szczególne potępienie, musiałby przyjąć kwalifikację z art. 148 § 2 pkt 3 kk. Jak wyżej wskazano, Sąd mając na uwadze treść art. 4 § 1 kk nie mógł przyjąć kwalifikacji z art. 148 § 2 kk. Tym samym nie mógł też orzec wnioskowanego przez Prokuratora środka karnego.

Sąd na mocy art. 63 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk zaliczył na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności rzeczywiste okresy pozbawienia wolności w sprawie oskarżonym: V. A. od 23.11.2015 r. godz. 13.30 do 18.07.2017 r., B. G. (1) od 18.12.2014 r. godz.15.00 do 28.01.2016 r., od 01.02.2017 r. do 18.07.2017 r.

Mając na uwadze, iż w toku niniejszego postępowania oskarżeni korzystali z pomocy obrońców z urzędu, na zasadzie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze, Sąd zasądził od Skarbu Państwa na ich rzecz koszty pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Na zasadzie art. 624 §1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, Sąd zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych i opłaty, którymi obciążył Skarb Państwa. Zdaniem Sądu jest to uzasadnione tym, że oskarżeni nie posiadają majątku. Ponadto pozostawienie oskarżonych w izolacji więziennej w sposób faktyczny pozbawia ich możliwości zarobkowania i tym samym uniemożliwia wywiązanie się z płatności kosztów.

SSO Adam Chodkiewicz SSO Arkadiusz Cichocki